

Bankzaken

Castor N. Tempelaar

(Gebaseerd op niet waargebeurde gebeurtenissen en personen. Elke overeenkomst met bestaande personen, gebeurtenissen, of plaatsen berust op louter toeval. Alle personages, gebeurtenissen en plaatsen zijn fictief en verhouden zich op geen enkele manier tot een werkelijkheid van bestaande personen, gebeurtenissen of plaatsen.)

BANKZAKEN

'Plaats een hek om een groep mensen en je hebt schapen.'

Castor N. Tempelaar, 2013

Auteursrechten

Castor N. Tempelaar

‘Bankzaken’

Genre fictie, crime

Copyright © 2014

ISBN 9789402122374

Uitgeverij Brave New Books

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

et was een druilerige dag.
Regendruppels liepen traag maar voortdurend als levende wezens over de vensters. De kat keek er naar.

Wodka was zijn naam. Niet dat het beest wat aan een naam had, hij luisterde er toch niet naar. Zijn zwarte vacht glom bij het vale licht wat van buiten kwam. Het leven van een kat was misschien mooi, maar in dit huis had hij het niet getroffen. Wodka had honger en zo verging het hem vele dagen.

Een opgesloten vlieg trok Wodka's aandacht. Deze zat achter het glas en ook nog eens vast aan wat spinrag wat zich opgehoopt had in de vensterbank. Hij sloop over de stapel vergeelde kranten, langs de vaas met volledig gemummificeerde bloemen en snoof wat in het voorbijgaan aan een overvolle asbak. Dan maar een vlieg eten. Met deze gedachte hakte hij zijn klauw op het insect waarvan de ingewanden uitpuilden door dit geweld. Wodka beet een enkele maal in zijn prooi en vrat het zwarte beestje op. Eetbaar bij gebrek aan beter.

Van boven op de vide leek gerucht te komen. Wodka beklom de ladder naar de etage en maakte een enthousiast purr- geluid. Nee, het was nog steeds stil hier. Hij snoof wat aan een slip die op de grond lag en sloeg de nagels vergenoegd in de bh op de grond. Lekker nieuw luchtje. Een wit zijden truitje leek hem een goed plekje om het verloop van de ochtend tegemoet te zien. Na wat strekken en draaien rolde hij zich hierin op.

In het bed was er leven op komst. De dekens waren al eerder iets verplaatst en een ronkend geluid had plaats gemaakt voor een zwaar zuchten. Felix werd wakker en had daar nog lang geen zin in. Zijn oogleden had hij zojuist geopend en daarmee had hij precies door de spleet van zijn gordijnen een loodgrijze lucht in het raam gezien. Niet zijn weer.

'Moet vandaag niks', dacht hij, en draaide zich nog eens om. Oh ja. Zij. Hij rook haar lichaam naast zich. Niet een aangename lucht bedacht hij. Een mengeling van vis en zweet. Haar lichaam straalde een behaaglijke warmte uit. Dat dan weer wel. Zij was inmiddels ook niet meer roerloos en had zich omgedraaid, nu met haar gezicht naar hem toe. Haar donkere lokken over haar gezicht gedrapeerd als donkere beekjes over haar voorhoofd wangen en mond. 'Gelul', dacht hij, 'hij had gewoon weer zin in een wip.' Op

zich bijzonder, want normaal deed hij 's morgens nooit iets voor hij tenminste twee bakken koffie had gehad. Misschien dat als ze wakker was en ze lekker even gingen vrijen zij daarna wel koffie voor hem zou maken op bed?

Hij had nog geen idee wat hij verder met haar aan moest. Had hij wel zin in een blijvertje? Voegde ze iets toe? Wel een boel vragen voor z'n eerste bak koffie.

Prr was het nu vlak bij zijn gezicht. Hij voelde de pootjes van Wodka op z'n rug. Mh. Hij pakte zonder te kijken geroutineerd de kat van z'n rug en gooide deze op de grond. Toch eerst maar koffie. Hij schoof tussen de lakens vandaan en ging zitten op de rand van z'n bed. Er lag iets onder z'n tenen, het zal toch niet... mh. Dureks. De dag begon al goed. Hij haalde het plakkerige dichtgeknoopte vel onder z'n voet vandaan en keek om zich heen. Hij aaide de kat die naast hem was gaan zitten. Wodka had de strijd al lang geleden gewonnen en kreeg toch vaak z'n zin dus wegduwen had geen zin. Hij kleepte zich aan en ging zonder veel kabaal te maken naar beneden naar zijn zitkamer- keuken- combi.

Zijn eenkamerwoning was gelegen op de eerste etage van een oud schoolgebouw, gebouwd volgens de bouwstijl van de Amsterdamse school. Zijn ramen, bijna 5 meter hoog, gaven hem een goed uitzicht op de stad. Deze stad was nog aan het ontwaken op deze natte zaterdagochtend en alleen wat auto's en busverkeer toonden wat leven. Zijn oogleden voelden nog zwaar van de korte nacht daarvoor.

Als op de automatische piloot pakte hij het voerbakje van Wodka en lepelde een half blik voer in de bak. Zo, dat gaf hem wat rust om op gang te komen. Wodka begroef zijn snuit met smakgeluiden in het bakje. De oude koffiefilter liet hij vallen in de wasbak met borden die daarin al dagen lagen te weken en vulde de kan. Wat scheppen van het bruine poeder en even later het reutelende geluid van een astmapatiënt gevolgd door... het zalige luchtje wat alleen vers gemaakte koffie kon maken. Hij snoof de eerste dampen diep in en genoot van het vooruitzicht van z'n eerste bakje. Hij hoopte dat zij nog even wat zou blijven liggen. Vrouwen zijn leuk, maar hebben ook de unieke eigenschap mooie momenten van stilte te doorbreken, juist op momenten als deze, met vaak gelijk opmerkingen of vragen waar een man zeker voor z'n eerste bakken koffie nog geen behoefte aan had.

'Heb je mijn topje gezien?!, helemaal onder de kattenharen!'

... Hij keek naar de grijze wolkenmassa, opmerkingen als deze bijvoorbeeld. Ze was uit bed gekomen en hing over de balustrade met haar prominente tietjes. Geen slecht uitzicht vanaf hier. Hij keek haar nu aan en had al snel een keuze gemaakt. Borstjes leuk, koppie wat minder. Koffie zonder haar. 'Nee Carla! Hé kan er niet eerst een goede morgen van af?

'Carla?', zei ze nu en duidelijk met hogere stem.

'Ja, zo heet je toch?'

'Nee zo heet ik niet, raad nog maar eens en doe het nu goed..'

Hij had haar goed ingeschat, deed een wanhopige poging om met hoofd en handen een soort interesse uit te drukken en keek haar nogmaals aan. Krabde wat aan zijn kruis alsof het jeukte. 'Het was iets met een K toch?'

'Nee', zei ze. Nu was ze duidelijk uit wakker en weinig geamuseerd meer. Heel anders als gisteren toen hij haar wat te drinken had aangeboden. 'Mijn naam begint met een E!'

Hij krabde zich eens achter het oor, iets in zijn kruis jeukte trouwens nu toch echt. 'Esther?' 'Hé, wil je het boven even wat opruimen?'

Nu was het haar duidelijk genoeg en ze verdween met een boos gezicht buiten zijn blikveld. Hij wist best wel dat ze Eileen heette maar ja.., het moest maar geen blijvertje worden. Te veel.. ach ja, wat maakt het uit.

Boven was het rumoerig en ze was bezig zich in snel tempo aan te kleden. Zou hij even wachten of z'n eerste bakje alvast inschenken? Hij pakte een mok en goot deze halfvol en liet zich in de fauteuil in de keuken zakken. Door de jaren heen wist hij wel hoe vrouwen in elkaar staken.

Ze kwam beneden en keek hem vuil aan. 'Hoe kun je mijn naam nu al zijn vergeten! en.... Je zooi opruimen, dat doe je maar mooi zelf!' Wat volgde nu? Een soort mengeling van boosheid en verdriet en .. ja daar kwam het al, de pruillip. Stereotiep. Haar pantysokjes nog in de hand liep ze boos langs hem heen naar de deur. Haar hakjes liepen nog niet lekker zo vroeg op dit uur. Hij wist wel dat het bij dit ritueel de bedoeling was dat hij iets zou zeggen, maar hij deed het niet. Hij zag haar vlak voor de deur nog even vertragen. Blijkbaar verwachtte ze dat hij het gelijk wilde gaan bijleggen en zou zeggen dat het hem zou spijten en die andere bullshit, maar.., hij snoof even vergenoegd het aroma in en zei, 'doei.'

Dat was voor haar genoeg. Zonder om te kijken. Bam! Hij keek even naar zijn voordeur. Dat ging lekker vlot. Wodka liep opgewonden door de keuken, wat een drukte hier al zo vroeg, 'zou er meer eten in zijn bakje komen?' Prr. Hij snoof eens aan het bakje, nee nog niets. Stampende voeten verwijderden zich en hij hoorde haar stappen hol wegklinken tot in

het trappenhuis. Beetje sneu was het wel, maar beter zo en snel, dan samen gezellig de ochtend doorbrengen met koffie en broodjes, terwijl je weet dat het niets word. Dan verpest je ook nog je ochtend. Bovendien stond voor vandaag ook nog het een en ander op zijn planning waar hij niemand bij kon gebruiken.

Na een ochtendritueel van hangen en koffiedrinken, wat meer dan een uur geduurd had, was hij aangekleed en wel. Wodka likte de laatste vette restjes vergenoegd uit de hoekjes. Felix was nog niet uitgeslapen geweest en had de kat tweemaal eten gegeven.

Hij deed zijn gangkast open en haalde er een jas uit die in plastic zat. Hij deed de jas aan en pakte de pot met muntgeld in zijn keuken. Hij telde ongeveer 20 euro aan muntgeld uit en deed dit in een bakje met verdund zoutzuur. Na enkele seconden neutraliseerde hij de oplossing met een base en spoelde het geheel door de wastafel met een grote hoeveelheid water. Met een latex handschoen deed hij het muntgeld in zijn jaszak. Onder in de gangkast stond een klein attaché koffertje. Hij opende deze met de juiste cijfercombinatie. Hij inspecteerde de inhoud vluchtig en sloot deze. De mobiel stond op de lader. Goed. Waar hij heenging hoefde niemand te weten. In zijn binnenzak een setje latex handschoen en hij was er klaar voor. Aan het werk.

Een halfuur later zat hij in de trein. De reis zou enkele uren duren. Hij keek naar de trieste wereld die aan hem voorbijgleed. Wie hij was?, zo mijmerde hij, 'Zijn vader was lust geweest en zijn moeder sentiment.' Arme pa dat hij zo zijn leven had versleten voor een vrouw die bij gebrek aan beter voor hem gekozen had. Zo gaat het meestal, vrouwen die kiezen. Zijn naam was de naam van zijn opa. Een schipper die op de grote vaart een been verloor in de strijd met Somalische piraten. Die waren er blijkbaar toen ook al. Hij vond zijn opa ook altijd wat hebben van een piraat, met gestreepte truien en een pet die zover hij wist nooit afging. Zelfs als hij een tukje deed op de bank had hij die kep op. Zijn opa was geen kindervriend en deed nooit leuke dingen met hem. Alleen schunnige verhalen vertellen, dat kon hij als de beste en dan luisterden alle kinderen, met knalrode oren over de smeulende details die hij wist te vertellen over gevechten in een bar waar een hoer bij betrokken was die een derde tiet had of zo. Tot zijn moeder kwam natuurlijk en opa 'onmiddellijk moest ophouden met die idiote verhalen.' Opa ging vroeg dood. Verzopen met de fiets. Door veel te veel te zuipen was hij met fiets en al de sloot ingereden. Hij had het zich nooit kunnen voorstellen hoe die met een prothese had